Р Е Ш Е Н И Е
№ 41915

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 15 състав,** в публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Росица Цветкова

при участието на секретаря Антонина Митева, като разгледа дело номер **7399** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 68, ал. 6 от Закона за Министерството на вътрешните работи (ЗМВР).

Образувано е по жалба на М. К. М. срещу Заповед № 3286з-1387/14.04.2026 г. на временно изпълняващия длъжността директор на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 19428/10.05.2005 г. по описа на 01 РУ – СДВР. В жалбата се поддържа, че отказът противоречи на приложимите изисквания за защита на личните данни, включително на Директива (ЕС) 2016/680 и практиката на Съда на Европейския съюз. Излагат се доводи, че продължаващото съхраняване и обработване на личните данни не е обосновано с конкретна необходимост, съобразена с изминалия период от време, настъпилата реабилитация и липсата на данни за последваща престъпна дейност. Твърди се, че административният орган е следвало да извърши индивидуална преценка за пропорционалността на продължаващото обработване. Иска се отмяна на заповедта и връщане на преписката за ново произнасяне.

Ответникът – директорът на Главна дирекция „Национална полиция“, чрез процесуален представител оспорва жалбата. Поддържа законосъобразността на отказа. Претендират се разноски.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 10.05.2005 г. по отношение на М. К. М. е извършена полицейска регистрация № 19428 по описа на 01 РУ – СДВР във връзка с образувано досъдебно производство за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1 и пр. 2, във връзка с чл. 194, ал. 1, във връзка с чл. 20, ал. 2, във връзка с ал. 1

НК. Впоследствие срещу лицето е внесен обвинителен акт и е образувано НОХД № 3673/2012 г. по описа на Софийския районен съд. С присъда от 10.11.2017 г. по посоченото наказателно дело М. М. е признат за виновен за това, че на 09.05.2005 г. в [населено място], в съучастие с други лица, е участвал в отнемането на кабели, собственост на Министерството на отбраната, без съгласието на собственика и с намерение противозаконно да бъдат присвоени. За извършеното престъпление му е наложено наказание „лишаване от свобода“ за срок от четири месеца, чието изпълнение е отложено за изпитателен срок от три години. С Решение № 540/12.06.2019 г. по ВНОХД № 1123/2019 г. Софийският градски съд е потвърдил присъдата. Решението е окончателно. От представената справка за съдимост се установява, че жалбоподателят е реабилитиран на основание чл. 86, ал. 1 НК, като в справката е посочена дата 09.11.2022 г. По делото е представено и удостоверение от Националната следствена служба, съгласно което при извършена проверка в Централизираната информационна система на следствените служби не са установени данни за обвинения по неприключили наказателни производства срещу жалбоподателя.
На 21.11.2025 г. М. М. е подал заявление за снемане на полицейската регистрация, към което е приложил удостоверение от Националната следствена служба и свидетелство за съдимост. В хода на административното производство са събрани сведения относно извършената полицейска регистрация, наказателното производство и постановените съдебни актове. С предложение от 11.06.2026 г., изготвено от директора на СДВР, е предложено полицейската регистрация да не бъде снета. С оспорената Заповед № 3286з-1387/14.04.2026 г. временно изпълняващият длъжността директор на Главна дирекция „Национална полиция“ е отказал снемането на полицейската регистрация. В мотивите на заповедта са изложени данни относно извършеното престъпление, постановената осъдителна присъда и последвалата реабилитация. Административният орган е приел, че реабилитацията не представлява самостоятелно основание за снемане на полицейската регистрация по чл. 68, ал. 6 ЗМВР. Органът е извършил преценка на характера и тежестта на престъплението, като е отчел обстоятелствата по извършването му, съучастието на няколко лица, използването на техническо средство и стойността на отнетото имущество. Въз основа на тези обстоятелства е приел, че жалбоподателят представлява риск за обществото по отношение на противодействието на престъпността и опазването на обществения ред. Посочено е, че полицейската регистрация е необходима за установяване на връзки между разкрити престъпления и за превенция на бъдещи деяния. Прието е, че продължаващото обработване на личните данни не представлява непропорционална намеса в правата на жалбоподателя.
При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:
Жалбата е процесуално допустима, като подадена от адресата на оспорения индивидуален административен акт, в законоустановения срок и при наличие на правен интерес от оспорването.
Разгледана по същество, жалбата е основателна.
Оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган, в пределите на предоставените му правомощия по чл. 68, ал. 6 ЗМВР, във връзка със Заповед № 8121з-267/10.03.2015 г. на министъра на вътрешните работи. Спазена е предвидената писмена форма, като в акта са изложени фактически и правни основания за постановения отказ.
Спорът е относно съответствието на отказа с материалния закон и по-конкретно дали административният орган е извършил необходимата индивидуална преценка за продължаващото съхраняване и обработване на личните данни на жалбоподателя.
Съгласно чл. 142, ал. 1 АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му. Към 14.04.2026 г. приложима е редакцията на чл. 68, ал.

6 ЗМВР, действаща преди изменението, обнародвано в ДВ, бр. 66 от 21.07.2026 г. Разпоредбата на чл. 68, ал. 6 ЗМВР в тази редакция предвижда снемане на полицейската регистрация въз основа на писмена заповед на администратора на лични данни или на оправомощени от него длъжностни лица, служебно или след писмено мотивирано искане на регистрираното лице, при наличие на някое от изрично посочените законови основания. Сред тях не е предвидена реабилитацията на осъденото лице. Това обстоятелство обаче не освобождава административния орган от задължението да прецени дали продължаващото съхраняване на личните данни съответства на изискванията на правото на Европейския съюз.
Приложима е Директива (ЕС) 2016/680 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни от компетентните органи за целите на предотвратяването, разследването, разкриването или наказателното преследване на престъпления или изпълнението на наказания. Съгласно чл. 4, параграф 1, буква „в“ от директивата личните данни следва да бъдат подходящи, относими и ненадхвърлящи необходимото във връзка с целите, за които се обработват. По силата на буква „д“ от същия параграф те следва да бъдат съхранявани във форма, позволяваща идентифициране на субектите на данни, за срок, не по-дълъг от необходимия за целите, за които се обработват. Член 5 от директивата изисква държавите членки да предвидят подходящи срокове за изтриване на личните данни или за периодична проверка на необходимостта от тяхното съхраняване. С Решение от 30.01.2024 г. по дело C-118/22 Съдът на Европейския съюз приема, че чл. 4, параграф 1, букви „в“ и „д“, във връзка с чл. 5 и чл. 10 от Директива (ЕС) 2016/680, не допуска национална правна уредба, която предвижда общо и без разграничение съхраняване до смъртта на субекта на данни на лични данни, включително биометрични и генетични данни, на лица, осъдени с влязла в сила присъда за умишлено престъпление от общ характер, без възможност за проверка дали съхраняването продължава да е необходимо и за изтриване на данните, когато необходимостта от тяхното съхраняване е отпаднала. От посоченото решение следва, че осъждането с влязла в сила присъда може да обоснове съхраняването на личните данни за целите на предотвратяването, разследването и разкриването на престъпления, но не оправдава автоматичното им съхраняване за неопределен период, без индивидуална преценка на необходимостта от продължаващото обработване. Тази преценка следва да отчита всички относими обстоятелства, включително естеството и тежестта на извършеното престъпление, изминалото време, последващото поведение на лицето и необходимостта от запазване на конкретните категории лични данни за постигане на законоустановените цели.
В разглеждания случай административният орган не се е ограничил единствено до констатацията, че жалбоподателят е осъден с влязла в сила присъда. В мотивите на заповедта са обсъдени характерът и тежестта на престъплението, обстоятелствата по извършването му, участието на няколко лица и използването на техническо средство. Въз основа на тези обстоятелства органът е приел, че жалбоподателят представлява риск за обществото и че запазването на полицейската регистрация е необходимо за целите на противодействието на престъпността. Извършената преценка обаче не е достатъчна, за да обоснове продължаващото съхраняване на личните данни. От съществено значение е обстоятелството, че към датата на издаване на оспорената заповед са изминали повече от двадесет години от извършването на престъплението и от полицейската регистрация. През този период наказателното производство е приключило с влязла в сила осъдителна присъда, наложеното наказание е било условно, а впоследствие жалбоподателят е реабилитиран. По административната преписка е представено удостоверение от Националната следствена служба, съгласно което не са установени данни за обвинения по неприключили наказателни производства срещу жалбоподателя.

Посочените обстоятелства не обуславят сами по себе си задължение за снемане на полицейската регистрация. Те обаче са относими към преценката дали продължаващото съхраняване на личните данни е необходимо и пропорционално на преследваните цели. Административният орган е следвало да ги съпостави с данните за характера и тежестта на престъплението и да изложи конкретни съображения защо, независимо от значителния изминал период и настъпилата реабилитация, съхраняването на данните продължава да е необходимо. Вместо това изводът за наличие на обществен риск е обоснован преимуществено с обстоятелствата по извършване на престъплението през 2005 г., без достатъчно конкретна оценка на значението на последващите обстоятелства. Общото позоваване на възможността полицейската регистрация да бъде използвана за разкриване на престъпления и предотвратяване на бъдещи противоправни деяния не е достатъчно. Тези цели обосновават съществуването на института на полицейската регистрация, но не освобождават администратора на лични данни от задължението да установи необходимостта от продължаващото им съхраняване в конкретния случай.Необходимо е също така да бъде съобразен характерът на обработваните лични данни, доколкото полицейската регистрация може да включва и биометрични данни, за които чл. 10 от Директива (ЕС) 2016/680 предвижда по-строги изисквания. По делото не е установена конкретна оценка на необходимостта от продължаващото съхраняване на отделните категории данни, включени в полицейската регистрация на жалбоподателя.

При тези обстоятелства съдът приема, че административният орган не е обосновал в достатъчна степен необходимостта от продължаващото обработване на личните данни на жалбоподателя към момента на постановяване на отказа.

След издаването на оспорената заповед е приет Закон за изменение и допълнение на Закона за Министерството на вътрешните работи, обнародван в ДВ, бр. 66 от 21.07.2026 г.

С изменението е създадена нова т. 7 на чл. 68, ал. 6 ЗМВР, която предвижда снемане на полицейската регистрация на лица, осъдени с влязла в сила присъда, след изтичане на определени срокове, разграничени според характера на извършеното престъпление.

Съгласно чл. 68, ал. 6, т. 7, буква „а“ ЗМВР за тежките умишлени престъпления е предвиден срок от дванадесет години след изтичането на давността по чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80 НК, а съгласно буква „б“ – срок от осем години след изтичането на същата давност в останалите случаи. Изменена е и ал. 7 на чл. 68 ЗМВР, като изрично е предвидено извършването на периодични служебни проверки за наличието на основанията за снемане на регистрацията и за преразглеждане на необходимостта от по-нататъшно съхранение на данните за постигане на целите на обработването. Тези изменения не са били в сила към датата на постановяване на оспорения отказ и не могат да обосноват неговата незаконосъобразност със задна дата. Същевременно новата правна уредба потвърждава необходимостта от ограничаване във времето на съхраняването на личните данни и от периодична проверка на основанията за продължаващото им обработване. При новото произнасяне административният орган следва да съобрази действащата към този момент редакция на чл. 68 ЗМВР, включително да провери дали са налице предпоставките по ал. 6, т. 7, както и да извърши конкретна преценка за необходимостта от продължаващото съхраняване на данните в съответствие с изискванията на Директива (ЕС) 2016/680.

С оглед изложеното съдът приема, че оспорената заповед противоречи на материалноправните изисквания за необходимост и пропорционалност на обработването на лични данни, произтичащи от правото на Европейския съюз. Налице е основание за отмяната ѝ по чл. 146, т. 4 АПК. Преписката следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението за снемане на полицейската регистрация при спазване на дадените указания по

тълкуването и прилагането на закона.
При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя се дължат направените и доказани разноски по делото. Установено е заплащането на държавна такса в размер на 5,11 евро. Доказателства за други направени разноски не са представени, поради което следва да бъде присъдена единствено посочената сума.
По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 и чл. 173, ал. 2 АПК Административният съд – С.-град, II отделение, 15 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. К. М. Заповед № 3286з-1387/14.04.2026 г. на временно изпълняващия длъжността директор на Главна дирекция „Национална полиция“, с която е отказано снемането на полицейска регистрация № 19428/10.05.2005 г. по описа на 01 РУ – СДВР.
ИЗПРАЩА преписката на директора на Главна дирекция „Национална полиция“ за ново произнасяне по заявлението на М. К. М. от [населено място], ж.к. Л.", [жилищен адрес]0, за снемане на полицейската регистрация, при спазване на дадените в мотивите на решението указания по тълкуването и прилагането на закона.